

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 970699/30

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב מרדכי רלב"ג – ראב"ד, הרב דוד שני, הרב מנחם האגר

התובע: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר פנחס לוי ועו"ד שמעון מור יוסף)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד בצלאל הוכמן וטו"ר משה יוסף ליברמן)

הנדון: שלילת מזונות ילדים בעקבות ניכור הורי

פסק דין

לפני ביה"ד בקשת האיש להפחתת מזונות בגין ניכור הורי, ומאידך גיסא בקשת האישה לחייב את האב במזונות ילדיו למפרע, ולבטל את הקפאתם משנת 2018.

פירוט ההתרחשויות והאירועים

לצדדים יש שלושה ילדים קטינים, שתי בנות ובן. הם התגרשו ב-2017.

ביה"ד נוכח לראות כבר ב-2018 שהאישה מנכרת את הילדים מאביהם, מסיתה אותם נגדו, ומונעת כל קשר בינם לבינו.

הדברים באו לידי ביטוי כבר בתסקיר מדצמבר 2017:

מאפיינים הוריים של האם

נראה כי האם אוהבת ומשתדלת למלא את צורכי הילדים. על אף ניסיונה של האם להציג תמונה של שלמות אימהית, ניתן היה להתרשם מפרצות בעולם האידיאלי שמנסה להציג כפי שהדבר בא לידי ביטוי כאשר איננה מאפשרת לילדיה רצף טיפולי בטענה שאין לה אפשרות כלכלית לממן זאת. התקשורת של האם עם הח"מ מאופיינת בירידה לפרטי פרטים, כאשר האם מתארת סיטואציות קשות ומביעה כאב בהתנהלות הזוגית

והמשפחתית, אולם בשיחות עמה ישנה תחושה של ניתוק בהיבט הרגשי. האם משתפת את הילדים בתהליך הקשה והכואב של הגירושין באופן שאינו מותאם לגילם ובגרותם הרגשית.

וכן בדו"ח של ד"ר סגל שמונה ע"י ביה"ד, מדצמבר 2017:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בילדיהם. לצערי הודיעה לי האם לאחרונה כי אינה נכונה להמשיך ולקבוא לפגישות. אני חושש מאוד מפני מצב בו יוצר ניכור הורי של הילדים כלפי אביהם.

גם בדו"ח של ד"ר סגל מפברואר 2018 נאמר:

האב

ממכתבו של עורך הדין יצא לפועל. לאחרונה רבות ניסיתי לשוחח להשיג את האם הסכר עם האם, זאת מתוך אם המצב הנוכחי ייש מפגשים טיפוליים את המצב הנוכחי הינו מ הילדים כלפי אביהם. פעולה עם האב. אני כי המצב כיום הינו לתקנה. כיום להערכתי לא לשוב ולהזיק את האב עם ילדיו.

ד"ר סגל התריע שוב ושוב בפני ביה"ד על הסכנה הטמונה במעשי האם, ושהיא מובילה לניכור הורי, ראה מכתבו ממרץ 2018:

ג. יש לעקוב אחר התפתחות הטיפול כדי לזודא כי נוצר קשר מחודש ובריא בין האב לבין הילדים. כיום התהליך מוביל לנתק, זאת למרות מאמצים רבים שהאב עושה כדי להזק את קשריו עם ילדיו. אחר שיווצר נתק ח"ו קשה יהיה לשיב את המצב לקדמותו.

בסופו של דבר נוצר ניכור, ראה מכתבו של ד"ר סגל ממאי 2018:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מזה מספר חודשים אני מלווה בהדרכה הורית טיפולית את האב מר
קשיים משמעותיים עמם הוא נאלץ להתמודד. הילדים שלושתם –
אינם משתפים פעולה עם אביהם. האב מגיע לפגישות והילדים לועגים לו, גונבים ממנו ובורחים מפניו
תוך שהם צוחקים ולועגים לו. לאחרונה הסיח באביו דברים קשים בדבר המזונות שעליו
לשלם לאם.

מצב זה הוביל את האב לבעיות נפשיות חמורות, והוא הגיע למצב שאינו מסוגל נפשית לראות את ילדיו וב"כ
האב המציא אישורים רפואיים על כך, ובעקבות כך החליט ביה"ד באופן חריג לקיים את המשך הדיונים ללא צורך
בהופעת האב אלא בהופעת מייצגו בלבד.

בעקבות זאת הקפיא ביה"ד את חיוב האיש במזונות הילדים בהחלטה מיום ביום ט"ז בטבת התשע"ט
(24/12/2018):

ביה"ד שמע את עמדת האשה לגבי טענות האב על כך שהיא מנעה ממנו במשך חצי שנה
לראות את הילדים, כאשר טענות האב מגובה בגורם המקצועי שמונה על ידי ביה"ד, בעדכון
שהוגש על ידי ד"ר יעקב סגל בתאריך 13/06/2018.

ביה"ד לא השתכנע שיש הצדקה בתשובת האשה המצדיקה את העובדה שהאב אינו רואה את
ילדיו [...]

בשלב זה ביה"ד מקפיא את חיוב האב בתשלום מזונות הילדים על פי פסק ביה"ד שניתן
בתאריך 21/06/2017, וזאת החל מתאריך 01/07/2018 ועד להחלטה אחרת של ביה"ד.

ניכור הורי זה הביא את האב לבעיות נפשיות חמורות עד כדי כך שלא היה מסוגל לעמוד בפני ביה"ד, ולא היה
מסוגל לראות את ילדיו אפילו במרכז הקשר.

ביה"ד הורה לאישה לטפל בה ובילדים.

היא כתבה שוב ושוב לביה"ד שהיא והילדים מטופלים, שהילדים רוצים לראות את אביהם, ושיש להשיב את
חיוב המזונות למקומו, ראה למשל בקשת האישה מאוקטובר 2020:

11. מזה זמן רב **ששלת הילדים חולמים על חידוש הקשר וקיום מפגשים עם אביהם**, ויש
רק לקוות שיקויים בהם דברי הנביא חבקוק וְלֹא יִכְזָב אִם יִתְמַקְּמָה חֶפְזֵי לֵוִי בְיָבָא נְבִיא לֹא יֵאָמֵר,
”... וְלֹא יִכְזָב הַחֲזוֹן הַהוּא אִף אִם יִתְמַקְּמָה זְמַן רַב עִמּוֹ אֶתְּהָא יִשְׂרָאֵל חֶפְזָה לוֹ וְלֹא תִתְיַאֵשׁ מִמֶּנּוּ כִּי
בּוֹדָאֵי יּוֹאֵב בּוֹמֵן הַקְּבוּעַ לֹא יֵאָחֵר עוֹד לַעֲבוֹר אֶת הַזְּמַן הַקְּבוּעַ” (מצודת דוד, ש).

לאחר זמן רב, בדיון שהתקיים ביום ט' באייר התשפ"א (21/04/2021), החליט ביה"ד לבדוק האם הטיפוליים
שעברו האישה והילדים הועילו, והגיעה שעת הכושר לחדש את הקשר בין האב לילדיו.

ביה"ד הפנה את האישה לד"ר פרלמוטר:

בהסכמת הצדדים ביה"ד מפנה את ההורים לד"ר ישראל פרלמוטר שד' אשכול 14 ירושלים
טל' - 02-5815948, מייל: perlmut@bezeqint.net ע"מ שייפגש עימם ועם הילדים
ויגיש לביה"ד חו"ד האם היה ניכור הורי של האם כנגד האב או/ו האם קיים גם היום ניכור של
האם כנגד האב. והאם ניתן לקבוע שבמידה ומצבו הנפשי של האב יאפשר לו את ראיית
הילדים, תסייע האם לקידום הסדרי השהות בין האב לילדיו.

לאחר קבלת חו"ד של ד"ר פרלמוטר ביה"ד יחליט בתביעת האישה להפשרת הקפאת חיוב
תשלום האב למזונות הילדים.

ד"ר פרלמוטר הגיש חוות דעת חיובית בעניין האם ביולי 2021:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

6. סכום והמלצות

מדובר במצב מור
עבודה מצוינת בג
טובה מאד. האב,
כפתרון הרפואי ה
בעדוד האם, הסב
בבלגיה (אמו של ה
מוכנים להביע "ב
מצד האם. אך ית
בכדי לרכש מהם

בדיון שהתקיים בנובמבר 2021 הורה ביה"ד על חידוש הקשר בעזרתו של ד"ר סגל.

אלא שבתוך זמן קצר התבררה התרמית של האישה:

האישה פנתה לד"ר סגל מאחורי גבו של האיש וסיפרה לו על פגיעות מיניות שכביכול האב פגע בילדיו בשנים 2014-2017. היא הוסיפה שהיא דיווחה על כך לעו"ס לסדרי דין בעת עריכת התסקיר מ-2017, וכך שלח לנו ד"ר סגל בדצמבר 2021:

- ◆ הדבר אירע ביום 4/1/17 סביבות השעה 20:15, מלבד רישום הדברים בזמן, מודתי לדווח בזמן אמת למ... בהלך עריכת התסקיר לכי"ד בתאריך 29/11/17 עדכנתי את ע"ש סדרי דין, מירב בדברים. עד היום אירע זה חרוט בויכוח של הבנות!
- 2. הורה ל (בן ח-7) אחת הבנות (בת ח-9) להתקלח ביחד טפאת חסר זמן, כאשר שני סופ"ש יבדיקות שלו בגית חדר. באותו אירוע תבן-דוד (בן ח-20) היה צריך משהו מתדר הנקלחת, תכנס תוך כדי שהם במקלחת.
- ◆ הדבר אירע בחודש השון או ססלו ע"י עובמבר דצמבר 2016, מלבד רישום הדברים בזמן, מודתי לדווח בזמן אמת למשטרה. בהלך עריכת התסקיר לכי"ד בתאריך 29/11/17 עדכנתי את ע"ש סדרי דין, מירב בדברים.
- 3. צפיה באתר פרונטמיה, אתר "סקס עם ישראליות שונות" בנוכחות הילדים, והשאר המושב שנתח לחננים אלו לאחר ששב את החדר/בית
- ◆ תפסתי אותו פעם אחת בלילה של 07/11/2014. במחשבה לאחור ייתכן וזה לא היה דבר חד מעמי, אבל בזמנו... שלט במחשבה ולא היה לו זכות דיבור או כל דרך לבדוק מה הוא עושה גז מעבר לצפייה בארטיס וסדרות טלוויזיה. בהלך עריכת התסקיר לכי"ד בתאריך 29/11/17 עדכנתי את ע"ש סדרי דין, מירב בדברים.

יצוין שבתסקיר מדצמבר 2017 לא ראתה פקה"ס שום צורך להזכיר פגיעות מיניות מצד האב, ולכן או שמדובר בשקר, או שהדברים נבדקו ונמצאו כחסרי בסיס. גם ד"ר סגל כתב על כך כבר בדצמבר 2017:

עמו. מנגד, האב מרגיש כי האם מסיתה את הילדים נגדו, דבר שיוצר ריחוק בינו לבניהם. בפגישות עם האם היא האשימה את האב כהאשמות חמורות ביותר שכללו חששות מפגיעה בילדים. טענות אלו הוכחשו על ידי האב וגם בשיחתי עם העו"ס לא שמעתי ממנה אישוש לטענות. האב טוען כי האם מסיתה את הילדים

גם במכתב שכתבה האישה לביה"ד בפברואר 2018 היא כותבת שלל האשמות נגד האיש, ואף לא מילה אחת בעניין פגיעות מיניות מצידו בילדיו:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אחזור על מסרים ממכתב קודם :

אב שפוגע בילדים - פיזית, נפשית, רגשית ורוחנית, ילדים בריאים יסרבו לראותו מצד עצמם , ולא לאפשר את המשך הפגיעה בהם . כפי שקרה גם כאן . שהילדים מצד עצמם מסרבים לפגוש את אביהם שפוגע בהם ומשפיל אותם , מזלזל בהם , לועג להם וליקר להם , מכאיב פיזית , מנדה , הופך ילד לשעיר לעזאזל שלו בתורנות או ביחד .. וזאת ע"מ להאשים אותי שאני "מסיתה אותם" שבעצם "להד"ם"...

נמצא אפוא שבעת שכתבה שוב ושוב כמה היא מחכה שהאב יראה את ילדיו היא ידעה על ה"פגיעות המיניות", היא כבר "דיווחה" עליהן לפקה"ס, ואם כן לא באה אלא לנסות ולהטעות את ביה"ד לחשוב שהיא באמת רוצה שהאב יראה את ילדיו. כשסוף סוף החליט ביה"ד שיראה את ילדיו היא פעלה מאחורי הקלעים במהירות במטרה לסכל החלטה זו.

יצוין כי המשטרה בדקה את הנושא ולבסוף סגרה את התיק **מחוסר אשמה**.

בדיון שהתקיים ביולי 2022 החליט ביה"ד כי כונס הנכסים ישאיר סך של 100,000 ₪ לצורך הבטחת חובות שטוענת האישה שהאיש חייב לה עד לביטול הדברים.

האישה הגישה בקשה לעיכוב ביצוע, וטענה שהאיש חייב לה בגין מזונות ומדור עבר ועתיד וכו' סך של 800,000 ₪, ולכן יש להותיר בקופת הכינוס 800,000 ₪.

ביה"ד דחה את בקשת האישה. גם ביה"ד הגדול דחה את רוב בקשת האישה, ורק הורה להותיר בקופת הכינוס סך של 50,000 ₪ נוספים כדי להבטיח את תשלום הכתובה בסך של 14 ק"ג כסף כפי שפסק ביה"ד הגדול באוגוסט 2018.

במאי 2023 קיים ביה"ד דיון בעניין הקפאת מזונות הילדים. בדיון השתתף גם ד"ר סגל ונחקר על דיווחיו לביה"ד.

לאחר הדיון התבקשו סיכומים.

בדיון סיפר ד"ר סגל על תעלולי האישה במפגשים של הילדים עם האב:

האימא דרשה שהילדים יגיעו במונית מבית שמש, ובית הדין קיבל את זה על חשבון האבא. הילדים היו מגיעים באיחור, כאשר הילדים הגיעו במונית והאימא התנהגה במונית בצורה שתביא לידי כך שלא יגיעו לפגישות, כמו האימא פתחה סעודה במונית, והנהגת אמרה, 'היא גוזלת אותי', היא מעכבת, היא מטנפת את המונית. דווח לבית הדין שהילדים לוקחים את הכסף של המונית ועולים לאוטובוס, הם היו מגיעים באיחור, האימא מגיעה איתם והם לא מגיעים לבד, וביקשתי שיבואו לבד, היו טענות שהאימא הייתה מצלמת את האבא, אין סוף פרובוקציות, האבא מותש, מדובר באדם עם בעיות נפשיות, האימא לא הייתה מביאה את הילדים בזמן, איחורים על גבי איחורים, כל פעם משחק אחר, היא מבטלת פגישות בלי להודיע, היא לא עונה לטלפונים, מגיבה באיחור להודעות, היא מאשימה אותי ואת בית הדין בשוחד, הילד אומר את זה בשמה, גורמי הרווחה כבר אמרו שהיא מדברת מגרונם של הילדים. זאת לא שיתוף פעולה. זה וודאי ניכור הורי.

גם מדברי האישה באותו דיון ניתן ללמוד על כוונותיה בסיכול קיום הסדרי שהות בין האב לילדים:

ביה"ד: את אחראית לזה שהילדים יראו את האבא.

האישה: **יותר לא**. עד היום מסרתי את נפשי.

ביה"ד: יצא המרצע מן השק. שלושה שותפים באדם, גם האבא.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

סיכומי הצדדים

בסיכומיו מפרט האיש את הניכור ההורי שנעשה מצד האישה, והוא מבקש לחייב את האישה לשלם לו על כל מה ששילם לד"ר סגל, המפגשים וכו' כפי שהחליט ביה"ד. לאחר קיזוז הכתובה לפי חישובו (כ-20,000 ₪) הוא מגיע לכך שהאישה חייבת לו סך של 89,000 ₪.

בסיכומי האישה היא מתבססת על הדו"ח של ד"ר פרלמוטר שהציג אותה באור חיובי. היא מציינת שהצדדים הסכימו על ד"ר פרלמוטר, וקיבלו על עצמם את דבריו בעניין האם היה או קיים ניכור הורי. לאחר שהצדדים הסכימו על חוות דעתו שוב אין לנטות ממנה.

היא כותבת כי האיש שינה את דרכו, הפסיק להיות חרדי, התחיל להחזיק בדעות של כפירה, ליטול חלק בפורומים שלא מתאימים לחרדים כלל וכלל, וכי התנהגותו זו פוגעת בילדיו שגדלים בחינוך חרדי חסידי ואינה מתאימה להם כלל וכלל.

היא גם כותבת שהיא זו שצייתה לאורך כל התקופה להחלטות ביה"ד, טיפלה בילדים ובעצמה, קיבלה הדרכה הורית וכו', ואילו האיש לא ציית להחלטות ביה"ד, לא פנה לקבל טיפולים מתאימים וכו'.

עוד כותבת האישה כי אין זה נכון כלל וכלל לשלול מזונות מהילדים הקטינים, ואין זה חוקי, בפרט שהאב אשם ביחס שלהם אליו, הוא לא עובר טיפולים כראוי, אינו מטופל אצל פסיכולוג או פסיכיאטר, לא קיבל הדרכה הורית וכו'.

בסיכומים עוסקים שני הצדדים גם בנושא בר המצווה של הבן שהתקיימה לאחרונה, האם האישה עשתה לאיש תרגיל בעניין הנחת התפילין שלא בפניו או לא.

הכרעה

התברר לנו כשמש שהאישה מנכרת את הילדים מהאב, והיא חיבלה ומחבלת בקשר שביניהם:

1. לפנינו עדויות של ד"ר סגל על ניכור הורי, ד"ר סגל הוא מומחה שמונה ע"י ביה"ד, הוא ניטרלי.

בנדון כדין מצאנו בפסיקה שאפשר לקבל גם עדות של מומחים וכיו"ב הגם שאינם עומדים בדרישות ההלכה באשר לעדים.

ברמב"ם אישות כא' ובשולחן ערוך אה"ע פ טז נאמר שבמקרה של מחלוקת האם אישה מורדת ממלאכה מושיבין אישה או שכנים ביניהם, וכיו"ב כתב הרמ"א באה"ע עד י שאם יש מחלוקת האם האישה גורמת קטטה או משפחת בעלה מושיבין איש או אישה נאמנים שם, וכן מצאנו ברמ"א חו"מ לה יד שיש תקנת הקדמונים שבמקום שאין אנשים רגילים להיות והוא דבר אקראי גם נשים נאמנות.

מצאנו שדנו הפוסקים במקור דין זה, האם הוא רק מתקנת הקדמונים או שמקורו מהגמרא:

בשו"ת מהרי"ק סימן קעט הביא תקנה של רבנו תם בעניין:

כתב בתקנת קדמוניות מר"ת שאפילו אשה יחידה או קרוב נאמנים להעיד שראו שהכהו כו'. וכן קטן כדאיתא התם ומפרש שם הטעם לפי שאין פנאי להזמין כשרים פתאום לזה וה"ה נמי בדין מבזה ת"ח וקל וחומר הוא לפי הנראה לעניית דעתי. ועוד שהרי מצאתי כתוב במקום אחר בשם ר"ת וז"ל ואשה או קרוב נאמנים על זה וכן בכל דבר קטטה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

**שאינ עדים רגילין להיות בדבר מזומנים וכן למוסר מאומד
נאמנים עליו לפי שכשהלשין לא היו שם עדים עכ"ל הרי לך
בהדיא דלכל דבר קטטה אשה או קרוב נאמנים.**

הגר"א בסימן לה סקי"ד כתב סמך לזה מדין חיה שנאמנת על הוולד הנולד לעניין יוחסין ובכורה. גם
הנודע ביהודה בתשובה (מהדורא תניינא חו"מ סימן נה) כתב:

**שורש הדבר, שבמקום שנשים שכיחי ואנשים לא שכיחי אז
יש להאמין הנשים ולא מצד התקנה לחוד. ויש אפי' סמך
לזה מדברי הגמרא שנאמנת החיה לומר זה בכור אבל
בעסק קטטות והכאות ומסירות ששם כשם שלא שכיחי
אנשים כך לא שכיחי הנשים והוא רק תקנת הקדמונים כיון
שהדבר עצמו אינו שכיח והוא דבר שאירע פתאום ואין פנאי
להזמין הכשרים תקנו הקדמונים להאמין הנשים.**

כלומר, במקום שלא מצויים עדים כשרים מדינא יש להאמין לעדים פסולים כשם שמצינו בחיה, ורק
במקום שלא מצויים לא גברים ולא נשים יש צורך בתקנה.

וכבר הביא דעה כיו"ב בשו"ת מהרי"ק סימן קעט, ושם נראה שלפי דעה זו בכל עניין אין זה מצד התקנה,
גם במקום שאין הבדל בין נשים לגברים, ודלא כהנודע ביהודה:

**בתשוב' שאלה סביב המרדכי בפרק החובל ז"ל נשאל
נשאלנו על דבר הריבות והמחלוקת והחרופים אם הנשים
והקרובים יכולין להעיד ודאי הוא דנאמנת אפילו בדבר שיש
בו ממון כדאמרינן התם החיה נאמנת לומר זה בכור אפילו
יש בו הוצאות ממון ה' סלעים לכהן.**

גם בנידונים כדיון על פי רוב מדובר בעניינים שבתוך המשפחה ואין מצוי שיהיו עדים כשרים שאינם
קרובים בדבר, ולכן על פי האמור לעיל יש לקבל בעניינים כדיון גם עדות שאינה כשרה לפי כל כללי
והלכות עדות, ולכן נהגו בבתי הדין להסתמך על פקידים הסעד ועל מומחים שונים בעניינים הנידונים
לפניהם (ראה פס"ד של ביה"ד הגדול בתיק 1086472 מיום 20/12/16). ולכן אין מניעה כלל מלקבל
את עדות המומחה בנדון דנן.

2. האישה בכבודה ובעצמה הודתה בביה"ד בדיון האחרון שהיא מסרבת לקשר בין הילדים לבין אביהם.

3. הוכח בעליל שהאישה רימתה את ביה"ד באשר לרצונה כי האב יראה את ילדיו וכפי שהובא לעיל, כאשר
סוף סוף החליט ביה"ד על חידוש הקשר היא שלפה טענות מהגורן ומהיקב בדבר פגיעות מיניות כביכול
של האב בילדיו, טענות שכבר היו ידועות לה מזה זמן רב.

באשר לטענות האישה בדבר חוות דעתו של ד"ר פרלמוטר, שיש לקבל אותה ולסמוך עליה דווקא, אין ספק
שהיא רימתה את ד"ר פרלמוטר כפי שרימתה את ביה"ד בהתחלה וכן את ד"ר סגל. ד"ר פרלמוטר ניזון רק
מדבריה, ולא ראה בפועל את מעשיה ואת הקשר של האב עם הילדים (באותו זמן לא היה האב מסוגל לתקשר עם
ילדיו). ד"ר סגל לעומת זאת ראה פעמים רבות מאוד את התנהגות הילדים כלפי אביהם, הביזיונות שקיבל מהם,
הדיקלומים שדיקלמו בפניו וששימשו כשופר של אימם. כל זה מוביל למסקנה הברורה שאין לקבל כלל וכלל את
חוות דעתו של ד"ר פרלמוטר.

מלבד זאת, התנהגות האם מצטרפת להתנהגותה בטרם הנתק של האב מילדיו, התנהגות שכבר התבררה בעליל
לביה"ד כהתנהגות מנכרת, ושבעטייה הקפיא ביה"ד את חיוב המזונות ב-2018.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מדובר אפוא בניכור הורי מהחריפים והחמורים שראינו עד כה בבית הדין, ניכור שבו אמללה האם את האב, הפכה אותו לחולה נפש, ייתכן מאוד שבגללה הידרדר האב מבחינה רוחנית ודתית, וכעת היא מבקשת להיעזר במה שעוללה לו במו ידה ולטעון שלאור בעיותיו הנפשיות והרוחניות יש למנוע ממנו את הקשר עם ילדיו.

התעמרותה של האישה כנגד האיש לא הסתכמה רק בנושא הילדים (שהוא הנושא העיקרי והחשוב יותר לביה"ד), אלא גם בעניין הרכוש: היא קיבלה חצי דירה למרות שאבי האיש לבדו שילם עליה, וגם את החצי השני ביקשה נכס לעצמה בטענה שהאיש חייב לה מאות אלפי שקלים. מכאן עולה התמיהה על האישה -

הרצחת וגם ירשת???

לצערנו היא גם מנפנת בזה שהיא נצר למשפחת אדמו"רים, אך לצערנו לא נותר אלא לקבוע כי בוודאי שמעשיה אינם מוסיפים כבוד לאבותיה, אלא היא מטילה כתם ודופי במשפחתה, וכבר אמרו חז"ל (יבמות עט ע"א) כי שלושה סימנים יש באומה זאת - רחמנים וכו', ולצערנו הרב לא מצאנו בה שום רחמים וחמלה אלא ההיפך.

מזונות ילדים במקרה של ניכור הורי

כבר נכתב רבות בעניין זה, וראה מה שכתב הראב"ד ב"משפט צדק" מס' 7 מתמוז תש"פ, ונביא בקצרה את הדברים.

תלות המזונות בקשר עם האב - שיטת הרמב"ם

הרמב"ם הלכות אישות פרק כא הלכה יז כותב

*אם רצת המגורשת שיהיה בנה אצלה אין מפרישין אותו ממנה עד שיהיה בן שש שנים גמורות
אלא כופין את אביו ונותן לו מזונות והוא אצל אמו, ואחר שש שנים יש לאב לומר אם הוא
אצלי אתן לו מזונות ואם הוא אצל אמו איני נותן לו כלום.*

וכן כתב גם השו"ע אה"ע סימן פב סעיף ז.

דברי הרמב"ם הללו טעונים ביאור - מניין לו שיכול האב להתנות את נתינת המזונות בהימצאות הבן אצלו?

ההסבר של הגר"א - אופי חיוב המזונות

הגר"א באבן העזר סי' פב סקי"א כתב שהוציא כן מהמשנה שאמרה לגבי הבעל שהתחייב לזון את בת אשתו "לא יאמר הראשון לכשתבא אצלי אזונה, אלא מוליך לה מזונותיה למקום שאמה", ומשמע שדווקא מפני שדינה להיות עם אמה, אבל בלא"ה יכול לומר "לכשתבוא אצלי".

ואכן, הדברים של הגר"א שהמשנה בריש פרק יב מכתובות תלתה את המזונות בקיום דיני המשמורת עולים בבירור מפירוש המשנה להרמב"ם על המשנה בכתובות פרק יב משנה א:

*כלל הוא אצלינו בת אצל האם בין גדולה בין קטנה, במה דברים אמורים כשהאם רוצה, אבל
אם אין האם רוצה אין כופין אותה אלא אביה מטפל בה, ובתנאי שכבר נגמלה או שעדיין אינה
מכירה את אמה הוא שאין כופין אותה להניקה, אבל משיכיר הולד את אמו בין שהיה זכר בין
נקבה הרי זו מניקתו על כל פנים עד שייגמל, ובידה הברירה בבת, ובבן הברירה ביד האב אחרי
השש שנים אם רצה להשאירו אצל אמו ויתן מזונותיו ורצתה היא בכך, ואם רצה אומר איני
נותן לו מזונות אלא אם הוא אצלי.*

התלות של המזונות במציאות הניזון בבית הזן עולה גם מכמה מקורות נוספים, ראה ריטב"א כתובות קג ע"א, רמ"א אה"ע ע"ב, דברים רבה פרשת עקב ד"ה על האדמה (דברים ז יג) ופרישה חו"מ צז שכולם תולם את המזונות האישה בהימצאותה בבית בעלה. וז"ל דברים רבה (ליברמן) פרשת עקב:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על האדמה (דברים ז' י"ג), כל זמן שאשתו של אדם בביתו הוא זקוק במזונותיה, יצאה מביתו אינו זקוק לה, כל זמן שאתם על אדמתכם הוא זקוק לכם, וכל זמן שאין אתם על אדמתכם אינו זקוק לכם, שנא' תמיד עיני ה' אלהיך בה (דברים י"א י"ב), וכה"א יצו ה' אתך את הברכה (דברים כ"ה כ').

מדברים אלו עולה שמה שאינו חייב במזונות אם היה דין הילד להיות אצלו אינו נובע מקנס וכיו"ב, שהרי בהתחייבויות פרטיות עסקינות, שהתחייב לזון את בת אשתו שאינה בתו, אלא מדובר באופי החיוב, שהוא קיים רק כאשר מתמלאים תנאים מסוימים, כגון המצאות הילד אצלו.

במאמר מוסגר נעיר שלפי הסבר זה לכאורה יש מקום לומר שהדברים נכונים באופן עקרוני גם באשר לילד מתחת לגיל 6 לו יצויר שהמשמורת וטובת הילד להיות אצל אביו אם אינו מוכן להיות עימו פטור אביו ממזונותיו.

גם הגר"א שפירא זצ"ל במאמר "מזונותיו של בן מרדן" שפורסם בתחומין טז נקט כדברי הגר"א בעניין זה, אלא שהוא ביאר את הרמב"ם במזונות מעל גיל 6 דווקא, שאז החיוב הוא משום שאם אינו זן את בנו הרי זו אכזריות, וכאשר הבן אינו רוצה להיות עימו במשמורתו אין זו אכזריות במה שאינו זן אותו.

לפי שיטה זו אין זה משנה אם סרבנות המשמורת נובעת מהילד או מהאם, כל עוד הילד אינו סמוך על שולחנו של האב באופן שהוא זכאי למשמורת על הבן פטור האב מלשלם מזונות.

נפקא מינה נוספת לפי שיטה זו היא שיש לפטור את האב ממזונות גם למפרע מחמת נימוק זה.

הסבר החלקת מחוקק

מאידיך גיסא, החלקת מחוקק בסימן פב ס"ק ט כותב:

יש לאב לומר אין עלי חיוב צדקה לפרנסו כל זמן שאין שומע לקולי להיות אצלי ללמדו תורה ושאר דברים.

כלומר, פטור האב ממזונות בנו הוא כעין סנקציה על בנו הסורר – היות שאינו נוהג כדין אין לנו לנהוג עימו כדין.

הרב דיכובסקי בתחומין טז עמ' 96 הבין שסנקציה זו קיימת רק במזונות שמדין צדקה, אבל אם חייב מתקנת חכמים אינו יכול לפטור את עצמו כשאינו אצלו, כפי שמדויק מדברי החלקת מחוקק. גם ראה מאמר של הגר"ח איזירר זצ"ל "חיוב מזונות לילדים המתנכרים לאביהם" בתחומין ח' שדייק כן מהחלקת מחוקק, אך הוא עצמו נטה לומר לאור דברי הרמב"ם בפירושו המשנה כתובות יב א שרק לגבי מזונות שמתקנת אושא יוכל לומר כן, אך לא אם חויב מדין צדקה במקרה שהוא אמיד.

גם בפסקי דין רבניים חלק ב עמוד 301 של הרבנים שלזינגר, הלוי ווילנסקי נכתב כדברים הללו, שפטור האב ממזונות הילד המסרב למשמורת הוא מדין קנס:

והנראה לכן בזה, שכל זכותו של האב לדרוש את המצאו של בנו אצלו היא לא כדי ליצור קרבת דעת יתירה בין הבן לאביו וכדי להשריש בבן מצות כיבוד אב, אלא אך ורק כדי שיוכל האב למלא ביתר שאת את חיוביו המוטלים עליו לגבי בנו, היינו ללמדו תורה ולחנכו ללכת בדרך טובים [...]

יש לכאורה לדייק כל זה גם מדברי הרמב"ם בעצמו, אשר לא כתב שבהגיע הבן לגיל שש יכול זכאי האב לומר אם אינך אצלי לא אתן לך מזונות, לשון אשר היה משמע לכאורה שכאילו כל זה הוא רק משום קנס ועונש לבן המסרב לעשות רצון אביו, אלא הוא דייק לפסוק דוקא (וכן העתיק דבריו גם בשו"ע), שיש לו לאב לומר אם אינו אצלי לא אתן לו מזונות, פירוש, שבכל אופן מוטל ושומה על האב לומר כדברים האלה, כי מטרתם היא לאפשר לו על ידם למלא את חובתו ושננתם לבניך ולהכריח את הבן באמצעותם לסור למשמעתו של האב ולקבל מרות חנוכו על עצמו, וכאשר נקל לדעת ולהבין [...]

ולפי כל הנ"ל אפשר לומר, כיון שכדי ללמדו תורה יורד האב אפילו לחייו של הבן, וכדאיתא בש"ס כתובות נ', וברש"י שם מבואר, שפירוש הדבר, כי יכול לרדותו גם בהחסרת לחמו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וברצועה כדי להדריכו בנתיבות התורה, לכן ומשום טעם זה יש גם גדולים הסבורים, שכאשר פסק הרמב"ם שיכול האב לומר: אם אינו אצלי לא אתן לו מזונות, התכוין לעוד הרבה יותר ממה ששמע מדבריו אלה, היינו להרחיק לכת אפילו עד כדי כך, שיכול האב לכוף את בנו גם בכח וככל כפיה אפשרית אחרת להיות אתו ובמחיצתו, מאחר שכל האמצעים המתכסים עם המושג ירידה - לחייו של - הבן כשרים וראויים הם אם מדובר על הדרכתו של הבן בדרך הישרה והנכונה.

כדברים הללו נכתב גם בפד"ר יג בפסק דין שבעמוד 17. אלא שעיין שם בדברי הגרא"י וולדנברג שהוסיף על הפסק הנ"ל שפטור המזונות אינו רק מצד הבן שאינו רוצה להתחנך וללמוד תורה מפי האב, אלא גם מצד האב שמעוניין בקשר עם ילדיו ונפשו מתגעגעת אליהם, וזה לשונו שם בעמ' 21:

הרי דברי המהרשד"ם ברור מללו דזה שהבת אצל אמה לעולם הוא רק מכח תקנה היוצאת מדיוק דמתי, אבל מעיקרא דדינא כל הזכויות בה הוא לאביה, ולכן טעות הדבר מה שהורגל בפומייהו דאינשי לומר דעי"כ שהיא אצל אמה נשללו זכויות האב בה, ובתוך זה לראות את בתו החביבה וכן לחנכה ולהשקיף על דרכיה, ושרק הבת היא שזוכה עי"כ מן האב ולא האב מן הבת, אלא אין לך אלא מה שתיקנו בלבד, דהיינו עצם המצאותה אצל אמה, אבל לא נשללו עי"כ בשום פנים יתר זכויות האב בה ובכלל זה לראותה ולחנכה לא רק לתורה ולמצוות כי אם גם לנימוסיות ואנושיות וכדומה, וגם לרבות עצם זכות הראיה והבילוי אתה, הגורמים לו שביעות וסיפוק לרחמי האב שלו המתעוררים אצלו מדי דברו ומדי זכירתו בה. ולכן אין ביכולת האם להוליכה לעיר אחרת שע"כ לא יוכל לראותה ולהיפגש אתה. וזהו מעיקרא דדינא מה שתובע מכח הזכויות שזכתה תורה לאב בילדיו.

גם ביביע אומר ח אה"ע כב נקט בפשיטות כדעת החלקת מחוקק הנ"ל שהפטור ממזונות הוא סנקציה כנגד הילד הסורר, וסנקציה זו קיימת רק במזונות שהם מדין צדקה, ועיין שם שנקט שמזונות מעל גיל שש הם רק מדין צדקה גם לאחר תקנת הרבנות הראשית משנת תש"ד.

לפי דרך זו פטור האב ממזונות בנו המסרב לבוא למשמורתו הוא רק כשהסרבנות נובעת מהילד ולא מהאם שמחזיקה בו. אם האם אשמה בסרבנות אין לקנוס את הילד ולמנוע ממנו מזונות.

גם לפי דרך זו אין לפטור את האב אלא מכאן ואילך, אבל למפרע יש לומר שאין לקנוס אם לא הייתה תביעה של האב לפטור אותו מתשלום מזונות והתראה באם, שאין קנס למפרע.

הסברים נוספים בפטור המזונות

מלבד שתי הדעות הנ"ל מצאנו דעות נוספות בביאור דעת הרמב"ם שפטור אב ממזונות בנו סרבן המשמורת.

הרב רקובר בפד"ר יג כתב שהפטור ממזונות נובע מכך שתשלום המזונות במציאות של בן מרדן מעצימה את התנהגותו השלילית ובאופן זה אין לחייב את האב לשלם מזונות. הוא גם הוסיף נימוק שאם הבן מתנכר לאביו שוב אינו נחשב לקרובו ואין לו להעדיפו בנתינת הצדקה על פני אחר. עוד כתב שמניעת המזונות היא מדין כפייה, והיינו כמו הדעות שהבאתי כבר לעיל.

עוד מובא במשפטי שאול סימן כג מחלוקת בין הרב ישראלי לרב גולדשמידט בעניין זה:

דעת הרב גולדשמידט שזוהי סנקציה נגד הבן הסרבן, ואילו הרב ישראלי לעומת זאת סובר שלא מדובר בסנקציה כנגד הילד, אלא כנגד ההורה הסרבן, שהרי לולא ההורה בוודאי היה ניתן להתגבר על סירובו של הילד. עוד מחדש הרב ישראלי שאין זו סנקציה, אלא טענה כלפי ההורה, שאם הוא מחזיק את הילד בכוח אצלו, לא יוכל מאידך גיסא לתבוע מזונות עבור הילד ולתפוס את החבל בשני קצותיו:

שכיון שגם האם מצדה אינה רוצה למסור את הילד (ויתכן שאילו היתה האם מסכימה, כי אז גם הילד לא היה מתנגד, ועכ"פ - היה אפשר להתגבר על התנגדותו) וזהו עיקר גורם העיכוב, עליה החובה לזוננו. כי אין לה לאחוז החבל בשני ראשים, ומאחר שאינה רוצה למסור לידי האב, עליה חובת המזונות, ויכול האב לומר: אם אינך רוצה למסור לי, אינך יכולה לתבוע ממני מזונות, ועליך החובה לזוננו. ואילו היה אי - רצונו של הילד להיות אצל האב הגורם

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שבגלל זה אין עליו חיוב לזונן, כי אז לא היה השו"ע (וכן הרמב"ם) מביאים הלכה זו כשהאם מעכבת. שהרי לפ"ז אין עיכוב האם מעלה ומוריד.

הערות על הדעה ששלילת המזונות לפי הרמב"ם היא קנס

יש להעיר על השיטות שסוברות ששלילת המזונות במקרה של סרבנות נובעת מקנס, איך אפשר לקנוס ילד קטן? אומנם הרמב"ם מדבר על ילד מעל גיל 6, אך כל עוד לא הגיע לגיל מצוות הוא נחשב קטן מבחינת ההלכה, ואיך אפשר לתפוס אותו ולענוש אותו על סרבנותו?!

אומנם בלא ספק אם האם היא שמפריעה אפשר וראוי לקנוס אותה. ואכן תשלומי המזונות שפוסקים בתי הדין הרבניים כיום מתוקף כריכת תיק המזונות לתיק הגירושין מבוססים על החזר הוצאות לאישה בגין מזונות הילדים ואין זו תביעה של הילד, כמבואר בהלכת שרגאי, ואם כן בוודאי שראוי לקנוס אותה אם היא אינה מצייתת לפסקי בית הדין בעניין הסדרי השהות. ואכן דעת הגר"ש ישראלי זצ"ל, הבאנו את דעתו לעיל, שכוונת הרמב"ם בשלילת המזונות היא לקנוס את האם ולא את הילד. אך לדעת החולקים עליו ומבארים שדעת הרמב"ם היא שזהו קנס על הילד קשה, איך קנסו ילד קטן, קשה מאוד לומר שהוא אחראי למעשיו. וכבר עמדו על כך בפד"ר ב עמ' 298 וכן בפד"ר יג בפסה"ד הראשון.

גם לא יהיה אפשר לפטור את האב ממזונות למפרע לפי הדעות ששלילת המזונות היא קנס, שהרי לכאורה אין לקנוס למפרע אלא מכאן ואילך, מאז שהתרו בו. הגיעו לפנינו לא פעם ולא פעמיים מקרים של אב שביקש לפטור מחוב עתק של מזונות עבר שהצטבר בהוצל"פ, וטענתו הייתה לפטור אותו מחוב זה בגלל סרבנות קשר. מכיוון שתביעה זו הגיעה רק לאחר מעשה ובדיעבד לכאורה אין לפטור את האב מחוב זה מדין קנס.

אומנם אם יש נפקא מינה לעניין להבא, כגון שהילדים עדיין קטינים, והאב רוצה מאוד קשר איתם, והאם מחבלת בכך, יש אפשרות לקנוס אותה גם בחוב העבר לאחר שהתרו בה, אך אין זה מחמת הרמב"ם הנ"ל אלא זהו ככל קנס שביה"ד רשאי להטיל על מי שמסרב לדבריו, וראה לקמן מה שנכתוב בעניין סמכות ביה"ד לקנוס ולהטיל חיובים כספיים.

תלות המזונות בהסדרי שהות

עד כה דיברנו מצד סרבנות למשמורת. אך מה באשר לסרבנות קשר, דהיינו אין מחלוקת על המשמורת, אך האב מעוניין לראות את ילדיו ולהיות בקשר עימם, והילדים מסרבים לקשר עימו, האם גם במקרה זה יש בסיס לשלילת מזונות?

לפי מה שבארנו בדעת הגר"א, שהיא הדעה היותר מחוורת כפי שעולה מהרמב"ם בפירוש המשניות ומכוח הקושי האמור לעיל בשיטות שסוברות שטעם הרמב"ם הוא משום קנס, שמה שאין אב חייב במזונות כשבנו אינו רוצה להיות אצלו נובע מאופי החיוב של המזונות שהוא להיות בנו נזון על שולחנו, לכאורה אין חיוב המזונות מותנה בהסדרי הראיה אלא רק במשמורת בלבד. דהיינו שאם הדין הוא שיהיה הבן במשמורתו והבן מסרב – פטור האב מלזוננו. אך אם דין המשמורת להיות אצל האם אך הילד אינו מוכן לקיים הסדרי שהות – חיוב המזונות אינו פוקע.

אך באמת נראה שדווקא לפי שיטה זו האב פטור ממזונות במקרה של סרבנות קשר: מה שהאב חייב במזונות הבן למרות שאינו במשמורתו הוא כי טובת הקטין להיות עם אימו, והוא הדין מה שחייב במזונות אשתו כשאינה דרה עימו מסיבות מוצדקות, כגון שמוציאין עליה שם רע בשכונת האיש, הוא מפני שהמניעה מלאכול על שולחנו אינה מצד האישה. אך במקרה של סרבנות קשר, שהקטין אינו מוכן לראות את אביו כלל וכלל, המניעה היא בוודאי מצד הקטין, שהרי גם אם היינו פוסקים שהמשמורת תהיה אצל האב לא היה אוכל עמו על שולחנו, נמצא שלא טובת הקטין בלבד מונעת ממנו מלהיות סמוך על שולחנו אלא מניעה אחרת, מצד הקטין או אמו. לכן אין לחייב את האב במקרה כזה במזונותיו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

גם לפי הדעות שמדובר בקנס על הבן הסרבן יש מקום לקנסו גם במקרה של סרבנות קשר, סרבנות לקיום הסדרי שהות, אלא שלא מצאנו לכך מקור ברור. מכל מקום הדעה הראשונה היא עיקר, ויש אפוא בסיס מוצק לפטור את האב ממזונות ילד סרבן קשר.

לפיכך אין לחייב את האב במזונות ילדיו כאשר הם מסרבים לקשר עימו, לועגים לו ומבזים אותו בצורה אכזרית כל כך, ובפרט שהם כבר גדולים ובעלי דעה מבחינת ההלכה (הגיעו לגיל מצוות).

מן הכלל אל הפרט

מאחר שהתברר לנו כי הילדים מנוכרים מאביהם בצורה אכזרית בעידודה ובעטייה של האם ביה"ד פוטר את האיש ממזונות הילדים מכל וכל למפרע, וביה"ד מבהיר בזאת כי לא מדובר בהקפאה אלא בביטול מוחלט.

מלבד זאת ביה"ד סבור שיש לחייב את האישה בכל ההוצאות שהאיש הוציא לד"ר סגל, וכן ביה"ד מחייב את האישה בהוצאות המשפט שנגרמו לאיש בעניין ראיית הילדים (לא בעניין מכירת הדירה). האיש שלח לנו את הטבלה דלהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חובות האישה לאיש
החזר תשלומים ע
סגל האיש בשנים
בדין מיום 2018
המפגשים עם דיין
החזר תשלומים ש
ששילם האיש, בש
לאור התנהלות ה
בחוצאות, אלה ל
הדין לשלם, ומש
האשה ומאחר ול
לשם המפגשים ו
מונברד כאמור ב
קשת וקיצוני.
החזר תשלומי מ
מינימום חוצאות
האישה גררה את
האלה. כשהניכור
חובות האישה לאיש
חיוב סכום כתובה
מיום 22.8.2018, 4
מחיר 14,000 גרם
התבדל בין מחיר ע
14,000*1.5 ש.
מציב המחירונים.
הערת: בית הדין ה
לאחר שהאמין לא
הכתובה הנקוב, ו
מדובר באישה שק
זה האיש על כל ח

דא עקא שהאישה לא שלח לנו אסמכתאות וקבלות, ועליו להשלים זאת.

ביה"ד מדגיש כי כל האמור הוא לגבי חיוב המזונות החל מיום מתן החלטת ביה"ד ביום ט"ז בטבת התשע"ט (24/12/2018). אולם לגבי תביעת האישה לגבי השבת סכום מזונות שכבר שילם קודם לתקופה זו, מכיוון שבאותה העת האישה ראה את ילדיו, ועדיין לא הייתה סרבנות קשר אלא רק התחילו הניצנים שלה – ביה"ד אינו מוצא לנכון להיעתר לבקשת האישה לחייב את האישה לשלם לו סך של כ-41,000 ש.

באשר לסך הכתובה, דהיינו מחיר של 14 ק"ג כסף צרוף, ביה"ד מסתמך על הנתונים שבאתר כת"ר – מכון לכלכלה ע"פ התורה, ושם המחיר הכסף המעודכן ליום כ"ד באלול תשפ"ג, מועד כתיבת שורות אלו, הוא 283.51 ש"ח לחמישה סלעים (שהם 100 גרם). לפיכך על האישה לשלם בגין הכתובה סך של 39,691 ש"ח. אומנם ביה"ד משהה חיוב זה עד שיתברר כמה חייבת האישה לשלם לאיש בגין האמור לעיל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באשר לטענות האיש בעניין אי זכאות האישה לכתובה, הנושא כבר נידון בעבר הן בבית דין האזורי הן בבית דין הגדול, ההחלטות כבר חלוטות, ומלבד זאת טענותיו אינן מוכיחות שיש לנטות מהפסקים הנ"ל של זכאות האישה לכתובה, מפני שהתנהגות האישה בעניין הילדים והניכור ההורי התחדשה לאחר הגירושין, ולפיכך אין בה כדי להפסידה את כתובתה כלל וכלל.

מסקנות

לאור האמור לעיל ביה"ד פוסק בית הדין כדלהלן:

1. ביה"ד קובע כי מדובר בניכור הורי באשמתה הגמורה ובעידודה של האם מתוך אטימות וקשיחות לב, ניכור הורי מהחמורים שנתקלנו בהם, שלא רק שמנע את הקשר בין האב לילדיו אלא אף המיט אסון רוחני, נפשי וכלכלי על האב.
2. לאור זאת ביה"ד **מבטל כליל** את חיוב מזונות האב עבור הילדים מיום 1/7/2018 שהיה מוקפא בהתאם להחלטת ביה"ד (סעיף א) מיום ט"ז בטבת התשע"ט (24/12/2018).
3. ביה"ד מחייב עקרונית את האישה בהוצאות שישלם האיש עבור ד"ר סגל והמפגשים עם הילדים שהיו לחינם וללא תועלת לאור התנהגות האישה. ביה"ד גם מחייב עקרונית את האישה בהוצאות המשפט המיותרות שנגרמו לאיש בגין הסרתה את הניכור ההורי. על האיש להגיש לנו אסמכתאות על ההוצאות הללו בתוך 30 יום.
4. סך הכתובה שחייב האיש לשלם לאישה נכון ליום כ"ד באלול תשפ"ג שעומד כיום על סך של 39,691 ש"ח. ביה"ד מעכב חיוב זה עד שיתברר כמה חייבת האישה לאיש.
5. מכיוון שברור מעל לכל ספק שמי שישלם בסופו של יום הוא האישה לאיש ולא להיפך לפיכך על כונס הנכסים להעביר לאלתר את הסך של 100,000 ש"ח שמוחזק בידיו לידי האישה. הדירה עדיין לא תירשם על שם האישה עד שתשלם לאיש את מלא התשלומים שיחייב אותה ביה"ד, וכפי שכבר הורה ביה"ד בעבר. ביה"ד יכתוב זאת בהחלטה נפרדת שתישלח אל כונס הנכסים.
6. את פסק הדין יש לשלוח רק לצדדים.

ניתן לפרסם החלטה זו לאחר השמטת שמות ומספרי זהות.

ניתן ביום כ"ו באלול התשפ"ג (12/09/2023).

הרב מנחם האגר

הרב דוד שני

הרב מרדכי רלב"ג – ראב"ד

מסמך זה עלול להכיל שינויי עריכה והגהה